

Menuraamatute autor

**MARCIA
CLARK**

VERE KAITSE

Marcia Clark
Blood Defense
2016

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele
ERSEN.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja
loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Tegemist on väljamõeldud süžeeaga. Nimed, tegelaskujud,
organisatsioonid, paigad, üritused ja sündmused on kas autori fantaasia
või kasutusel fiktiivselt.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

Text copyright © 2016 Marcia Clark

This edition is made possible under a license arrangement originating
with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis
Literary Agency.

All rights reserved.

© 2017 Kirjastus ERSEN

B12336817

ISBN 978-9949-82-155-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Proloog

LA NOW!.COM

ERAKORRALISED UUDISED: Leiti surnuks pussitatud näitleja Chloe Monahan ja tema toanaaber

Näitleja Chloe Monahan, üks osatäitjatest menukas draamasarjas „Dark Corners”, ning tema toakaaslane Paige Avner leiti nende Laurel Canyonis asuvast korterist surnukspussitatuna. Politsei sõnul ei ole neil hetkel veel ühtki kahtlusalust. Lisame uut teavet kohe selle ilmunisel.

THE BIZ.COM

Politsei sõnul tappis taas lavale naasnud lapsnäitleja Chloe Monahani ja tema toanaabri murdvaras

Väljaande The Biz ajakirjanikud on saanud teada, et Chloe Monahani korterisse murti sisse kõigest kaks kuud enne tema ja ta toanaabri tapmist. Politseiülem Wes Sandersi sõnul uuritakse võimalust, et murdvaras võis teist korda tagasi tulla ja tüdrukud tappa, kui nad ootamatult koju saabusid. Praeguseks on sõprade ning austajate kurbus ja raev Monahani Facebooki lehe kinni jooksutanud ning üle miljoni Twitteri jälgija on sotsiaalvõrgustiku üle ujutanud sõnumitega leinast ja õigluse taganõudmisest.

NABIGE KINNI SEE NÄRAKAS, KES SEDA TEGI! #OiglusChloe-Jaoks

OMG MA JUMALDASIN TEDA!! #katastroof

MINU LEMMIK DARK CORNERSIST! EIIIII! #igavestichloe

Üks

Olles jooksupäevastuudiosse jõudnud, hüppasin jumestusvõlurist Bonnie ees seisvale tühjale toolile. Eetriajani oli jäänud kõigest viis minutit. Bonnie saatis mulle punast nailonist keepi ümber visates ärritunud pilgu.

Jumestustoa televiisor, mis oli alati uudisteprogrammidele lülitatud, näitas Chloe Monahani korteri ees seisvat ajakirjanikku. Keerasin vaatamiseks pead. Bonnie haaras mul lõuast ja pööras mu pea tagasi. Ma ei suutnud end talitseda. Kui ajakirjanik juhtivuuriat puredes korralikku suutäit püüdis saada, proovisin end taas televiisori poole suunata. Bonnie turtsatas ärritunult. Keerasin tagasi peegli poole. „Vabandust.”

Ma arvasin, et nad on leidnud uusi juhtlõngu. Või siis täpsemalt öeldes üleüldse mingeid juhtlõngu. Seni on olnud liikvel vaid spekulatsioonid, millest suurem osa on keskendunud murdvarguse teooriale. Ainus potentsiaalne kahtlusalune, keda kuulsin olevat mainitud, oli narkodiiler. Seda ideed aga kaua ei vaetud, eelkõige seetõttu, et allikaks oli laimajast keelepeksja Amanda Trace, kes juhtis saadet „Justice on Fire!” Isegi saate sage külaline ja minu töökaaslasest kaitseadvokaat Tony Banks vaidles vastu ning tõi välja asjaolu, et Chloe oli olnud uimastitest puhas juba ligi aasta aega. See aga tähendas Tony jaoks saatekülalisena hüvastijätmist. Keegi ei võinud Kuninganna Trace'ile vastu vaielda. See oli ühtlasi ka põhjuseks, miks ma keeldusin tema saates osalemast. Tema produtsendid hakkasid mulle helistama pärast minu esimest osalust Sheri saates „Crime Time” ja kuigi ma olen neile järjepidevalt ära öelnud, ei ole nad veel alla andnud. Mul ei ole aimugi, kas nad on imetusväärselt

pühendunud või lihtsalt ajudeta robotid, kelle telefonis ma kiirvalikusse olen lisatud.

Ma kuulsin televiisorist Chloe Monahani häält, mis šokeeris mind sedavõrd, et pani taas pead ekraani poole pöörama. Kuid see oli kõigest lõik temaga tehtud intervjuust saates „Ellen”. Bonnie asetas käed puusadele ja viskas mulle tuld pilduva pilgu. „Ühe korra veel, Brinkman, ja ma saadan teid lavale nagu kleidis pesukaru.”

Uksest lonkis sisse minu tänane väitluspartner jurist Barry Stefanovich ja potsatas minu kõrval olevale istmele. „Tegelikult kõlab see üpris armsalt.” Bonnie vaatas meest raevuka ilmega. Barry saatis naisele õhusuudluse ja keeras end toolil minu poole. „Hei, Sam.” Mul ei olnud usku sellesse, et suudaksin kleidis pesukaru välimust välja kanda, seega istusin jätkuvalt vagusi ja lehvitasin vaid sõrmi tema suunas. Mees noogutas televiisori poole. „Kui nad süüdlase kätte saavad, kas võtad selle siis käsile? See oleks midagi suurt.”

Ärile oleks see igati kasulik. Nagu ütleks minu juurapraktikandist lapsepõlve parim sõber ning firma Brinkman ja Partnerid Õigusbüroo ainus partner Michelle: „Võta see pagana juhtum ette. Meil on raha vaja.” Tavapäraselt ei olekski see eriline raketiteadus. Mul on olnud palju inetumaid juhtumeid, millega ei kaasnenud mingeid reklaamialaseid huvisid, ent seekord oli teisiti. Ma olin saate „Dark Corners” sügav austaja. Ja eelkõige Chloe'i pärast. Nägin teda hilisõhtustes jutusaadetes. Ta oli lahe, äärmiselt ehe ja ilma teatraalsuseta. Ta oli lõbus. Selsamal kummalisel ja isegi naeruväärsel moel, nagu tuntakse sidet inimesega, keda nähakse ainult televisioonis, tundsin ma, et tean teda. Seega tõrkus minu inimlik pool sellele igati vastu. Kuid juristina küsisin endalt, kas ma mitte just sellepärast oma ala tol ajal ei valinudki – et kaitsta maaslamajaid. Raputasin pead. „Ma ei tea.”

Tuppa jooksis produtsendi assistent, pikk juuksepalnik järel oõttumas. „Me peame teid oma kohtadele paigutama. Barry, sina oled studios B. Samantha, sina oled studios A.”

Bonnie tõmbas keebi äkilise liigutusega ära ja ma libistasin end toolilt maha. Järgnesime Barryga assistendile, kes meid mööda koridori juhatas. „Kas me hakkame rääkima ka Chloe Monahanist?”

Assistent raputas pead. „*Meie* küll, kuid teie mitte. Ühtki tõsist uudist pole veel, mistõttu Sheri võtab ette vaid isiklikud teemad paari Chloe'i sõbraga.”

Kergitasin kulmu. Mis ajast on neil tõsiseid uudiseid vaja, et oma kõmuhimu õigustada? Barry saatis mulle salamisi mõistva naerutuse ja põikas oma stuudiosse.

Sörkisin kõrvalruumi stuudiosse A ja võtsin istet. Helimees Dane juba ootas mind. Ta kinnitas mikrofoni minu jaki revääri külge, ulatas mulle kuulari ja lahkus. Uks sulgus jõulise õhku suruva *kõminaga*. Televisiorist vaadates tundub, justkui istuksin ma mõnes kenas kahekümne kuue korruselises büroohoones panoraamilise vaatega Los Angelese päikeseloojangulisele horisondile. Tegelikuses oli see vaid prinditud lavadekoratsiooniga pime kilukarbisuurune ruum. Klaustrofoobikud roniksid siin küüntega mööda seina üles.

Tänu võluritele jumestustoas ja kaadrile, mis jäädvustab mind vaid rindkerest ülaltpoolt, näen ma välja, nagu oleksin äsja punaselt vaibalt maha astunud. Pole näha haaknõela, mis minu seelikut koos hoiab, kulumisjälgi jalanõudel, mida neli korda tallutatud on, ega vana kohviplekki pluusil, millelt on endiselt puudu kaks alumist nööpi, kuna ma ei suuda võtta end käsile, et otsida läbi vannitoa kraanikausi all olev pungil täis nööbikott.

Võtsin välja oma telefoni, et teha veel viimane Twitteri säuts.

Olen otse-eetris koos Sheriga! Jutuks tuleb Samroni juhtum:
14-aastane, kes tulistas oma venda. Lülitage lainele! #HLN

Ma olen osalenud uudistes nüüdseks juba kuus kuud. Vastupidiselt levinud arvamusele ei ole see tasuv tööots. Seetõttu tegelevad sellega vaid meeletu noored või siis juba edukaks saanud natuurid, kel on aega siduda end selliste asjadega lihtsalt lõbu pärast, sest päris töö tegemise eest maksavad nad noortele ja näljastele. See on tõeline nõmedus ja kui see olnuks minu teha, oleksin ma öelnud *no gracias*, kui üks Sheri produtsentidest esimest korda ühendust võttis. Kuid Michelle trügis end vahele ja ütles: „Ta tuleb suurima heameelega!”

Ma olin tige. „Mul ei ole selle jama jaoks aega, Michy.”

Ta sisistas mulle: „Oled sa hulluks läinud? Selle „jama” abil ongi võimalik saada selliseid juhtumeid, mis meid viimaks haljale oksale viivad. Sa ei saa lubada endale *mitte* minna.”

Seni on see toonud mulle vaid paar roolijoodiku juhtumit ja palju sooviavaldusi tasuta töö tegemiseks. Kuid see *on* mõnes mõttes ka lõbus. Limusiin võtab mu peale, juuksurid ja jumestajad muudavad mind vapustavaks ning mul on võimalus tümitada teisi juriste, kartmata, et kohtunik mu kinni paneb. Kuidas saaks see kõik küll valesti minna?

Kuid niikaua, kuni see mulle kuldmune veel ei too, olen piiranud oma külastusi vaid ühe või kahe saateni nädalas. Paljud saadet külastavad juristid loodavad saada oma saate. Ma pean tunnistama, et mõtlen sellele aeg-ajalt isegi. Oleks tore, kui ei peaks muretsema selle pärast, kas suudan oma antiikset Mercedest Beulah'd ära toita. Lisaks sellele, et tagumine aken enam lõpuni kinni ei käi ja et autol on parempoolsel tagumisel poritiival kole mõlk (mis ilmus juhuslikult välja selsamal päeval, mil üks minu klient mõrvas süüdi mõisteti ja tema tüdruksõber mind tappa ähvardas), on see ka tõeline kütuseneelaja.

Lisaks oleks see tõeline isiklik saavutus, kui ma suudaksin elada sama hästi kui minu ema, *ilma* et mul tarvitseks igal ööl uue rikka vanamehe alla pugeda. Aga ma armastan oma tööd. Ma *usun* oma töösse. Kaitsetute eest seismise pärast ma õigusteadust õppima läksingi.

Seega jätkan oma tegevust, lootes ühel päeval õndsusesse jõuda. Mõni kuu tagasi koos minuga ühes saates osalenud psühhiaater ütles, et tegelik põhjus, miks ma televisioonis üles astun, seisneb minu vajaduses tõestada end „kellenagi”. Arvatavasti oma vanematele. Ma ütlesin talle, et pole kunagi oma isa tundnud ja ainus asi, mis paneks minu ema minust „kellenagi” mõtlema, oleks abiellumine mõne rikka „kellegagi”. Seejärel ütlesin, et minu nägemust mööda osaleb *tema* nendes saadetes, kuna on ennast üle hindav tossike, kes sai tõenäoliselt oma kraadi interneti „ülikoolist” Belize'is. Ma ei tahtnud seda nõnda välja paisata. Mitte et selle ennasttäis üleva oina mahategemine meeldiv poleks olnud, kuid ma oletasin,